

- a) en sådan adfærd er uønsket, urimelig og stødende for den pågældende
- b) en persons afvisning eller accept af en sådan adfærd fra arbejdsgiveres eller medarbejderes side (herunder foresatte eller kolleger) er brugt udtrykkeligt eller stiltiende som grundlag for en beslutning, som påvirker den pågældende persons adgang til erhvervsuddannelse, adgang til beskæftigelse, fortsatte ansættelse, avance-ment, løn eller andre arbejdsvilkår; og/eller
- c) en sådan adfærd skaber et skræmmende, fjendtligt eller ydmygende arbejdsklima for den pågældende;
2. OPFORDRER derfor medlemsstaterne til:
- 1) at udvikle oplysnings- og bevidstgørelseskampagner for arbejdsgivere og medarbejdere (herunder foresatte og kolleger) under hensyn til de bedste fremgangsmåder, som eksisterer i de forskellige medlemsstater for at modarbejde uønsket adfærd af seksuel karakter eller anden kønsbestemt adfærd, der krænker kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen
 - 2) at fremme bevidstheden om, at adfærd som beskrevet i punkt 1 i visse tilfælde kan være i modstrid med princippet om ligebehandling i henhold til artikel 3, 4 og 5 i direktiv 76/207/EØF
 - 3) at minde arbejdsgivere om, at de er ansvarlige for at søge at sikre et arbejdsklima uden:
 - a) uønsket adfærd af seksuel karakter eller anden kønsbestemt adfærd, der krænker kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen
 - b) diskrimination af en person, der klager, eller en person, der ønsker at vidne eller vidner i tilfælde af en klage
 - 4) at udforme passende positive foranstaltninger i overensstemmelse med den nationale lovgivning i den offentlige sektor, der kan tjene som eksempel for den private sektor
 - 5) at overveje at lade arbejdsmarkedets parter under hensyn til deres autonomi og til national tradition og praksis og i forbindelse med de kollektive overenskomstforhandlinger behandle spørgsmålet om at optage passende klausuler i overenskomsterne med henblik på at opnå et arbejdsklima som beskrevet i punkt 3;
3. OPFORDRER Kommissionen til:
- 1) at fortsætte sine bestræbelser på at informere og bevidstgøre arbejdsgivere, medarbejdere (herunder foresatte og kolleger), advokater, dommere og andre kompetente myndigheder om betydningen af det princip, der er opstillet i punkt 1, og at manglende overholdelse af dette princip i visse tilfælde kan være i modstrid med princippet om ligebehandling i henhold til artikel 3, 4 og 5 i direktiv 76/207/EØF
 - 2) i samarbejde med arbejdsmarkedets parter og efter konsultation med medlemsstaterne og de nationale ligestillingsmyndigheder pr. 1. juli 1991 at udarbejde en adfærdskodeks om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen, som vil give en vejledning baseret på eksempler og de bedste fremgangsmåder i medlemsstaterne med hensyn til at indlede og gennemføre positive foranstaltninger, som kan skabe et arbejdsklima, hvor kvinder og mænd respekterer hinandens menneskelige integritet;
4. OPFORDRER ligeledes De Europæiske Fællesskabers institutioner og organer til:
- 1) at respektere det princip, der er opstillet i punkt 1
 - 2) at udforme positive foranstaltninger med henblik på at opnå et arbejdsklima som beskrevet i punkt 2, nr. 3.

RÅDETS RESOLUTION

af 29. maj 1990

om hjælp til langtidslidige

(90/157/03)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Euro-
pæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Fællesskabets målsætning om øko-
nomisk og social samhörighed,

under henvisning til de konklusioner, som formanden for Det
Stående Udvalg for Beskæftigelse drog ved afslutningen af
det 37. og 38. møde i udvalget henholdsvis den 12. maj og
den 10. november 1989, og

ud fra følgende betragtninger:

I en resolution af 19. december 1984 om bekæmpelse af langtidsledigheden ⁽¹⁾ fandt Rådet, at der må træffes specifikke foranstaltninger, der tager hensyn til det alvorlige problem med langtidsledighed, hvilket kræver, at regeringerne og arbejdsmarkedets parter både individuelle og fælles foranstaltninger, der gennemføres på lokalt, regionalt og nationalt plan, og som bør støttes på fællesskabsplan;

i en resolution af 7. juni 1984 om lokale beskæftigelsesinitiativers bidrag til bekæmpelse af arbejdsløsheden ⁽²⁾ anerkendte Rådet, at disse initiativer kan yde et bidrag i bestræbelserne på at bekæmpe arbejdsløsheden, da de giver mulighed for at bevare allerede eksisterende arbejdspladser eller skabe nye, især i mindre virksomheder;

i en resolution af 22. december 1986 om et handlingsprogram for øget beskæftigelse ⁽³⁾ tilkendegav Rådet, at der bør træffes hasteforanstaltninger med hensyn bl.a. til fremme af og tilskyndelse til sådanne ordninger i medlemsstaterne, som vil kunne være til fordel for langtidsledige, til fastlæggelse af en fællesskabsstrategi, der tager hensyn til medlemsstaternes erfaring og specifikke omstændigheder, for så vidt angår tilskud til ansættelse af langtidsledige, samt til indkredsning af andre måder, hvorpå man kan hjælpe flere langtidsledige til et arbejde, efter drøftelse herom med arbejdsmarkedets parter;

Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter ⁽⁴⁾ indeholder i artikel 4 bestemmelse om partnerskab i forbindelse med fællesskabsaktioner;

ifølge artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2052/88 har Den Europæiske Socialfond som hovedopgave i hele Fællesskabet at fremme aktioner med henblik på erhvervsuddannelse og støtte til beskæftigelse samt til påbegyndelse af selvstændig virksomhed for at bekæmpe langtidsledighed —

VEDTAGET FØLGENDE RESOLUTION:

1. Langtidsledighedens alvorlige karakter

Rådet noterer sig:

- at der i Fællesskabet nu er over 7 mio. personer, der har været ledige i over et år; langtidsledigheden udgør over 50 % af den samlede ledighed
- at den økonomiske vækst og det fald i arbejdsløsheden, der har vist sig i de fleste fællesskabslande i den senere tid,

ikke har bidraget væsentligt til et fald i antallet af langtidsledige

- at unge i højere grad har nydt godt af faldet i arbejdsløsheden end de ældre aldersgrupper
- at de langtidsledige overvejende befinder sig på »sorte pletter« i byområder, der ofte er præget af mange problemer, herunder fattigdom, dårlige boligforhold, stor kriminalitet, sundhedsproblemer og ringe uddannelse
- at langtidsledighed er et komplekst fænomen, der, selv om det især rammer arbejdstagere, der har utilstrækkelige eller utidssvarende kvalifikationer, og som bor i områder med stor arbejdsløshed, også kan ramme arbejdstagere, der er faglærte og/eller bor i områder med lav arbejdsløshed
- at Fællesskabet i betragtning af den demografiske situation i de fleste medlemsstater vil få brug for alle sine arbejdskraftressourcer, herunder de langtidsledige, hvis det skal fungere økonomisk optimalt.

2. Foranstaltninger til bekæmpelse af langtidsledigheden

- a) Rådet mener, at langtidsledighed blandt voksne og unge er et af de væsentligste arbejdsmarkedsproblemer, og at dette må afspejle sig både i medlemsstaternes foranstaltninger og i EF's foranstaltninger.

Selv om kompetencen med hensyn til arbejdsmarkedspolitikken hovedsagelig beror hos medlemsstaterne, er der behov for initiativer på fællesskabsplan og på nationalt og lokalt plan, som involverer Kommissionen, regeringerne, arbejdsgiverne og fagforeningerne, for at foranstaltningerne til fordel for de langtidsledige kan blive mere effektive.

- b) Rådet erkender, at langtidsledigheden er et både socialt og økonomisk problem. Politiske initiativer må først og fremmest tage sigte på at få de langtidsledige reintegreret på arbejdsmarkedet under hensyn til deres sociale forhold og den arbejdsmarkedssituation, de befinder sig i.

Politiske foranstaltninger bør derfor:

- være tilpasset den enkeltes behov og forhold
- afspejle de lokale og regionale arbejdsmarkedsbehov og -forhold
- under hensyntagen til de politiske forhold og praksis på de nationale arbejdsmarkeder omfatte rådgivning, vejledning, støtte, arbejds erfaring og hjælp til at lette overgangen til stabil beskæftigelse, ud over hvad der måtte være behov for af erhvervsuddannelsesstøtte

⁽¹⁾ EFT nr. C 2 af 4. 1. 1985, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 161 af 21. 6. 1984, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. C 340 af 31. 12. 1986, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 9.

- bidrage til en samordning af de forskellige organers arbejde, navnlig på lokalt plan
- gennem øget systematisk brug af forebyggende foranstaltninger i form af oplysning, rådgivning, egnethedsprøver og uddannelse tage sigte på at hindre, at der opstår langtidsledighed.

3. Ansvarsfordeling

- a) Efter Rådets opfattelse har de offentlige myndigheder, arbejdsmarkedets parter samt den enkelte person selv alle en vigtig rolle at spille inden for hver sit ansvarsområde, når der skal gøres en indsats med hensyn til problemet med langtidsledighed.

Den offentlige støtte kan styrkes ved, at de forskellige foranstaltninger tilpasses den enkeltes og arbejdsgivernes behov.

- b) Initiativer fra arbejdsgiverside vil være af afgørende betydning for de langtidslediges muligheder for at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Arbejdsgiverne vil være nødt til at ansætte langtidsledige, hvis deres eget behov for kvalificeret arbejdskraft skal dækkes.

De bør desuden hjælpe de offentlige myndigheder med at finde frem til de mest velegnede former for støtte til ansættelse af langtidsledige.

- c) De offentlige myndigheder skal særlig bestræbe sig på at udforme specifikke foranstaltninger, som kan bidrage til, at de langtidsledige, der er særlig uheldigt stillet, kan vende tilbage til arbejdsmarkedet.

4. Evaluering af de politiske foranstaltninger

Rådet erkender, at medlemsstaternes bestræbelser må fortsættes og udbygges, hvis der skal opnås et mærkbart fald i antallet af langtidsledige.

Rådet erkender ganske vist medlemsstaternes primære rolle for så vidt angår evalueringen af disses egen arbejdsmarkedspolitik, men afventer i den forbindelse med interesse resultaterne af evalueringen af fællesskabsforanstaltningerne,

navnlig inden for rammerne af Den Europæiske Socialfond samt ERGO- og LEDA-programmerne.

5. Fællesskabsforanstaltninger

- a) Rådet noterer sig med interesse, at Kommissionen inden for rammerne af et fællesskabsinitiativ som omhandlet i artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 ⁽¹⁾ har planer om at iværksætte foranstaltninger, der navnlig skal være baseret på de foranstaltninger til hjælp for langtidsledige, som allerede er gennemført med held.

Dette initiativ vil lette den indbyrdes udveksling mellem medlemsstaterne og mellem stedlige arbejdsmarkeder af hensigtsmæssige fremgangsmåder til fremme af langtidslediges tilbagevenden til arbejdsstyrken på grundlag af eksperimentelle, innovative pilotprojekter.

Ved hjælp af projekter af denne art kunne det påvises, hvilke fremgangsmåder der er bedst egnede med henblik på langtidslediges tilbagevenden til arbejdsstyrken. Projekterne kunne omfatte sådanne spørgsmål som særlig ugunstigt stillede grupper (f.eks. grupper, der på grund af forskellige personlige forhold har specielt vanskeligt ved at få arbejde, eller som har været ledige i særlig lang tid). Der kunne endvidere være tale om forebyggende foranstaltninger, vejledning, rådgivning, relevant uddannelse, arbejdserfaring, iværksætteraktiviteter, arbejdsgivernes rolle, initiativer fra arbejdsmarkedets parter samt integrerede forsøg på at løse problemet med langtidsledighed.

Rådet noterer sig, at Kommissionen vil inddrage medlemsstaterne i udarbejdelsen af retningslinjerne og udvælgelsen af projekterne, jf. artikel 14 og 28 i forordning (EØF) nr. 4253/88.

- b) Rådet lægger inden for rammerne af partnerskabet mellem Kommissionen og medlemsstaterne stor vægt på de principper, der ligger til grund for de foranstaltninger, som Kommissionen agter at træffe til hjælp for langtidsledige. Rådet finder, at fællesskabsinitiativet i særlig grad bør gavne bestemte målgrupper blandt de langtidsledige.

Rådet henstiller, at Kommissionen holder det regelmæssigt orienteret om de forslag, den agter at fremsætte inden for rammerne af fællesskabsinitiativet, og om gennemførelsen heraf i forbindelse med de rapporter og beretninger, der er omhandlet i artikel 25 og 31 i forordning (EØF) nr. 4253/88.

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 1.